

Stokholmas latviešu ev. lut. draudze

Draudzes ziņas

Nr. 126

Te – Sākot jau tagad! Pamošanās Dieva klātesamībai

„Tu atradīsi stabilitāti brīdī kad Tu atklāj, ka Dievs ir visur, ka Tev citur nav jāmeklē Dievu, ka Dievs ir te. Ja Tu Dievu nevari te atrast, tad ir veltīgi iet un meklēt citur, jo tas nav Dievs, kas ir prom no Tevis, bet Tu kas esi prom no Dieva. . . . To svarīgi zināt, jo tikai brīdī kad Tu to atzīsi, Tu patiesi sevī varēsi atrast Dieva valstības pilnību visā tās bagātībā.”

Metropolitāns Anthony Bloom

Te. Cik gan bieži nesakam šo mazo vārdu. Te ir vienkāršs vārds ar ko parādamies, vai atsaucamies kad kāds sauc vārdā. Spēlējoties ar saviem mazuļiem, vecāki aizklāj savu sēju un prasa „kur es esmu?” Tad seja tiek atklāta un vecāki paši atbild ar vārdiem „te es esmu”. Bērni sauc pēc mammas, un viņa atbild „te es esmu”. Kad mežā sēņotāji nokļūst no viens otra var sadzirdēt, ka sauc vārdā — atbilde nāk: „Te es esmu, seko manai balsij.” Vienatnē, nevienam negaidot, ja sadzird kādu troksni gribas prasīt „Vai kāds te ir?” Cik gan mierinoši ja pazīstama balss atbild „Es te esmu.”

Te nosaka, kur mēs esam - patīkami vai nepatīkami, gribot vai negribot - un pasludina ka esam klāt Dieva Klātesamībai. Var jautāt kāpēc sākt ar „te” kad saprotamāka izvēle mūsu pamošanās Dieva Klātesamībai būtu lietot tiešo uzrunu "Dievs" vai "Kungs" vai "Tu". Bet ja mēs sākam nosaucot Dievu vārdā, pārāk bieži pieņemam, ka mēs vairāk zinām par to kuru nosaucam vārdā nekā tas patiesībā ir.

„Te” apgāž pieņēmumu, ka mums Dievs ir nosaukts, saprasts, pareizi iezīmēts, un nostāda mūs, tā sakot, mežā, no kurienes mēs saucam lai mūs varētu atrastu tas kurš mūs meklē. „Te es esmu, noslēpuma priekšā. Te es esmu klāt ar Klātesamību, kas pārvar, pārspēj, pārplūst, un pārsniedz katru definīciju, aprakstu, un pat koncepciju mēģinājumus. Te Tu esi, lai kas Tu būtu, vienalga cik līdzīgs vai atšķirīgs Tu esi no maniem aizspriedumiem par Tevi. Lai patiesais Es un patiesais TU atklājas viens otram te un tagad.”

Ja es meklēju Dievu, un izsaucu, „Vai kāds ir te?” jebšu es izjūtu, ka Dievs mani sauc, un es atbildu: „Te es esmu!”, vienkāršais „te” vārds spēj panākt ko pārsteidzoši visaptverošu. Ar to, es parādos. Es iznāku no slēptuves. Es ļaujos sevi atrast. Skolotājs izsauca skolnieku vārdus, un es apliecinu skolotājam, ka es esmu te un gatavs mācīties. Ar savstarpējo priekšā stādīšanu, dvēsele un Dievs atver ceļu dziļākai saskarsmei.

Sāksim te. Tagad?

Mīļi aicināti uz mūsu dievkalpojumiem — Dieva Te un Tagad tikšanās reizes.

Mācītāja Ieva

Ticības apliecība

Es ticu uz Dievu Tēvu,
Visuvaldītāju,
debess un zemes Radītāju;
un uz Jēzu Kristu,
Dieva vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu,
kas ieņemts no Svētā Gara,
piedzimis no Jaunavas Marijas,
cietis zem Poncija Pilāta,
krustā sists,
nomiris,
aprakts,
nokāpis ellē,
trešajā dienā augšāmcēlies no mirušiem,

uzkāpis debesīs,
sēdies pie Dieva, Visuvaldītāja
Tēva labās rokas,
no kurienes viņš atnāks tiesāt
dzīvos un mirušos.

Es ticu uz svēto Garu,
vienu svētu kristīgu Baznīcu,
svēto sadraudzi,
grēku piedošanu,
miesas augšāmcelšanos un
mūžīgo dzīvošanu. Āmen!

Man vairāki cilvēki teikuši, ka tiem grūti vai tie nespēj līdzī teikt Apustuļu ticības apliecību, citi prasījuši vai es patiešām tam ticu. Uzstādot jautājumu, kādēļ šīs grūtības, visbiežāk saņemtu atbildi, ka nespēju ticēt visiem apgalvojumiem. Šīs grūtības nav tikai tagadnes parādība, šķiet tās ir allaž bijušas. Apustuļu ticības apliecība tapa daļēji, jo kristīgā baznīcā bija uzskatu dažādība. Pat tad, kad šī apliecība bija jau pieņemta visā baznīcā, atsevišķās vietās dažas draudzes Apustuļu ticības apliecību nelietoja. Reformācijas laikmetā, nedaudzas kristīgās grupas nespēja pieņemt trīsvienības dogmu, kuras sākumu saskatīja Apustuļu ticības apliecībā, un īpašas grūtības to pieņemt radās ar 17. gadsimta apgaismības laikmetu. Deviņpadsmitajā gadsimtā šīs grūtības pieauga, kad viens no lielākajiem Eiropas teologiem Ādolfs Harnaks, sāka par to debatēt, tā radot lielas diskusijas.

Ir leģenda, bez vēsturiska pamatojuma, ka šī apliecība radās kad katrs Jēzus apustulis sacerējis vienu Apustuļu ticības apliecības frāzi. Apzīmējums "Apustuļu ticības apliecība" lietots, jo tā ir saskaņā ar apustulisko mācību. Katrai frāzei var atrast attiecīgo pamatojumu Jaunajā Derībā.

Apustuļu ticības apliecība nav sacerēta noteiktā vietā un laikā. Tā ir izveidojusies vairāku gadsimtu plūsmā. Tās pirmsākumus varam atrast jau Jaunajā Derībā - īsi, spontāni pateikti apliecinājumu vārdi. Piemēram apustuļa Pētera liecība par Jēzu: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls" (Mt.16:16). Pirms savas kristības Etiopijas ķēniņienes augstmanis liecinājis: "Es ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls" (Apd.8:37). Cietumsargs Filipu pilsētā jautājis apustulim Pāvilam un viņa līdzgaitniekam Sīlam: "Kungi, kas man jādara, lai es tiktu glābts?" Atbilde bijusi noteikta: "Tici Kungam Jēzum un tu tiks izglābts" (Apd.16:30-31).

Nedaudz vēlāk izveidojās arī formālas ticības apliecības. Tās lietoja kristībās tie, kas bija izšķīrušies pievienoties kristīgai draudzei un tika izmantots kā standarts, pēc kura izvērtēt dažādu mācību saskaņotību ar apustulisko doktrīnu.

Šiem formulējumiem bija vietējās vides raksturs. Kaut vai saturā tie bija līdzīgi, tomēr izteiksmes ziņā - atšķirīgi. Impērijas rietumu daļas galvaspilsētas Romas teiktā apliecība pamazām ieņēma virsroku un kļuva par Apustuļu ticības apliecības pamatu.

Šī apliecība sāka veidoties jau 2. gadsimtā, tika pilnveidota 4. gadsimtā, bet noslēdzās ap 750. gadu. Ir jāsaprot, ka dziļas ticības lietas ir grūti izsakāmas saprotamā valodā.

Kam sakām šo Ticības apliecību? Vispirms - Dievam. Bet vai Dievam vien? Apliecību sacīdami, mēs savu kopīgo ticību apliecinām arī cits citam, tiem kas nav kristīgās Baznīcas locekļi un ieradušies dievnamā ne savas pārliecības, bet cita iemesla dēļ, un ticību apliecinām arī paši sev. To darot, rēgulāri un atkārtoti, nostiprinām sev savu ticību.

Ko darīt, ja tev ir grūtības līdzī skatīt Apustuļu ticības apliecību?

❖ *Ievērojiet*, Apustuļu ticības apliecība uzrakstīta ar *simbolu valodas* palīdzību. Ja katru apliecības vārdu izprot burtiski, var rasties grūtības. Prof. Dr. Vivaldis Klīve savā grāmatā „Cilvēks un ticība” norāda, ka simbolismus lietojam arī ikdienas valodā, piemēram māte savu meitiņu dēvē par „pelīti”, un zēns savu draudzeni sauc par „sirdspukīti”. Šos apzīmējumus neviens nesaprot burtiski! Bet, tie nav arī tukši vārdi, jo tie izsaka cilvēku dziļākās jūtas. Līdzīgi ar ticības apliecību. „Nokāpis elle” un „uzkāpis debesīs” mums nav jāuztver, vadoties no senā pasaules redzējumu, kur „debesis” kaut kur „augšā” un „elle” kaut kur „apakšā”.

Turpinājums 3. lappusē

turpinājums **Ticības apliecība**

❖ Ja grūtības ar Apustuļu ticības apliecību ir konkrētas, tad ieteicams sākt ar *vārda paskaidrojumiem*. Grūtības daudzkārt nav mazticība, bet gan pārpratums. Piemēram „nokāpis ellē”. Protams, te nav domāta elle, kāda tā, piemēram Dantes tēlojumā, bet šeit ar nozīmi mirušo valstība. Mārtiņš Luters sadūrās ar problēmu, kā vācu valodā tulkot jēdzienus, ko apzīmējam ar „miesas augšāmcelšanos”, „svētu kristīgu baznīcu”, „svēto sadraudzi”. Viņš atstāja šos vārdus nemainītus, bet deva savus paskaidrojumus.

❖ *Apzināsimies* kādēļ lietots attiecīgais izteiciens. Piemēram „miesas augšāmcelšanās” lietots, jo tai laikā arī plaši izplatīta bija gnostiskā doma par garu kā kaut ko labu, bet miesu par kaut ko sliktu. Šāda šķirošana kristīgai baznīcai nebija pieņemama. Ja būtu teikts „garīgā miesa”, tas būtu nozīmējis piekāpšanos gnostikiem.

❖ Ja grūtības vēl pastāv, tad jāatceras, ka *ticība aug* kamēr mēs meklējam. Būs tas, kam var ticēt, tas kam nevar ticēt tagad, bet varbūt vēlāk spēs.

❖ Varam atzīt, ka *pastāv dažādības* starp cilvēka personisko ticību un to kopīgo, vēsturisko ticību, ko visi apliecina kopā. Varam paturēt savus uzskatus kamēr sakam līdz seno apliecību, tādējādi respektējot to, kas mums nācis līdz mūsu ticības mantojumā.

❖ Apliecinājums „*Es ticu . . .*” atjaunos un nostiprinās uzticēšanās Dievam. „Ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (Ebr 11:1)

❖ *Charismatiskais* kristietis varbūt ieteiks: „Pieņem Kristu kā savu personisko Pestītāju, tici Viņam, un visas tavas intelektuālās šaubas Svētā Gara pārdzīvojumā izkusīs, kā ledus izkūst siltumā.” Tā tas daudzkārt arī notiek. Tomēr šis ceļš neder visiem, kā piemēram tiem, kuri savā ticības dzīvē grib turpināt ceļu, kuru nosaka ne vien emocijas, bet arī intelekts.

Jautāji un meklēji atbildes sev. Dosimies ar pacietību ceļā uz saprašanu un pieņemšanu.

Prāveste Ieva

Ģimenes dienas dievkalpojums š.g. 10. maijā

Stokholmas Latviešu skolas audzēkņu uzstāšanās draudzes dievkalpojumos ir kļuvusi par jauku tradīciju, kad skolas bērnu balsis priecē arī plašāku klausītāju loku un ir laba iespēja bērniem uzstāties un parādīt pavasara pusgadā mūzikas stundās apgūto.

Šogad Ģimenes dienas priekšnesumam bērni kopā ar mūzikas skolotāju Ievu Lasi bija sagatavojuši vairākas dziesmas. Tā mazākie dziedāja veltījumu “Mūsu mammai un tētim”, un piepalīdzot arī 4.-7. klašu skolēniem, arī “Abi divi – liels un mazs” – abas dziesmas ar Andra Sējāna mūziku un dzejnieces Ineses Zanderes vārdiem. Savukārt lielākie skolas bērni palīdzēja pieskandināt baznīcu ar Arņa Medņa komponēto dziesmu “Gribu kā bērns vēl just” no teātra izrādes “Pepija”.

Aira Miķelsone

Kristīgā bērnu nometne Zviedrijā

Jūnijā mūsu mācītājs Varis Bitenieks, sadarbībā ar prāvesti levu Graufeldi, savu vadīto draudžu vadītājiem izteica piedāvājumu sadarboties ar novada sociālajiem darbiniekiem, attiecīgo skolu skolotājiem Aizputē, Cīravā, Kuldīgā, Laidos un Snēpelē, lai kopīgi

*Dari mani, mīlais Jēzu
It kā saules stariņu,
Lai es apkārtņē un mājā
Gaiši, gaiši spīdētu*

izvērtētu, kuriem bērniem piedāvāt iespēju 3 nedēļas vasarā atpūsties un garīgi pilnveidoties bērnu atpūtas nometnē Sandbijā (Zviedrijā). (Zviedru labdarības nodibinājums "Lettiska Hjälpsamlingen" jau kopš 1947.gada ir rīkojis nometnes latviešu bērniem Zviedrijas salā Ēlandē (Sandbijā). Protams, nometnes darbam bija vajadzīgi arī audzinātāji (darbinieki saņēma aicinājumu doties uz nometni ar ģimeni, lai tā netiktu šķirta – tas priecēja jau pašā sākumā). Piedāvājums tika izteikts un pēc pārdomu laika vienojās, ka tās būs Ilze (no Aizputes draudzes), Vineta ar ģimeni (no Snēpeles draudzes) un Dace (no Cīravas draudzes). Katra audzinātāja apzināja un līdzī aicināja 5 jauniešus. Pavārties pienākumus uzņēmās Anita ar ģimeni no Cīravas.

Izbraucām 20.augustā, kad Cīravas saprotošais un vienmēr laipnais šoferītis Harītis (Harijs Krinkels) mūs aizveda līdz Ventspilij. Autobusā satikāmies 26 nometnes dalībnieki – pirmo reizi VISI kopā... Ceļā līdz prāmim ar mums bija mūsu mācītājs Varis ar sievu Noru, lai kopīgā svētbrīdī pirms tālā brauciena vēlētu Dieva vadību, svētību un vispārēju aizsardzību. 21.jūlijā agri no rīta iepeldējām Zviedrijas ostas pilsētā Nīneshamnā (Nynäshamn). Tur mūs gaidīja autobuss, kas aizveda uz Ēlandi (ceļš bija pagars – 6 stundas). Pa ceļam braucām pāri Kalmāras tiltam, kas ir 6 km garš (viens no garākajiem tiltiem Eiropā).

Pēc mūsu ierašanās Sandbijā, nometnes dalībnieku izpildījumā skanot Latvijas himnai, godam tika pacelti divu valstu karogi - Zviedrijas un Latvijas. Tā tie viens pie otra plīvoja 3 nedēļas.

Dzīvojām netālu no Sandbijas baznīcas, tādēļ jau otrajā cemošanās dienā prāveste leva Graufelde mūsu nometnes grupu laipni aicināja uz baznīcu, lai mēs piedalītos Dievkalpojumā – sirsnīgā Bībeles stundā. Pirms ieiešanas baznīcā, katrs, ieskatoties spogulī, redzēja cilvēku, kuru Dievs ĻOTI mīl... (Ieskatieties arī Jūs ikviens spogulī un atceraties – šo cilvēku, kuru redzat, Dievs mīl no sargā...).

Zviedrijā ļoti pārdomāti skatās uz ekoloģiju un visu, kas ar to saistīts. Prāveste leva paskaidroja, ka zviedriem atkritumu šķirošana neprasa lielu piepūli, jo visi saprot, ka vēlas dzīvot tīrā un "zaļā" valstī. Pabijām arī atkritumu šķirošanas poligonā, kur katrai pozīcijai atvēlēts savs kontainers.

Nometnē mums bija pavāres - Laila no Latvijas, kura uz Latvijas bērnu nometnēm dodas jau vairāk kā 18 gadus un Anita. Ik dienu bērni un mēs - pieaugušie tikām lutināti ar gardiem ēdieniem, kūkām un desertiem. Ikkatra jubileja, vārda diena tika mīļi atzīmēta un cienājamies ar kūku vai klinģeri...

Nometnes laikā katru dienu vismaz 14 km braucām ar divriteņiem - gan uz jūru, gan tuvākām un mazliet tālākām pašu plānotām ekskursijām pa salu. Divriteņus ar visu ekipējumu bija sarūpējusi leviņa (tā mēs visi nometnē saucām mūsu sargeņģeli prāvesti levu Graufeldi).

Pēc divām nedēļām bija nometnes „atvērto durvju” diena, kurā nometnes dalībnieki rādīja visu to labāko, ko ir apguvuši – teātris, dziesmas, pašu rokām izveidotie filcētie eņģeļi, rotaslietas, kartiņas, aicinājumi... Uz „atvērtajām durvīm” pulcējās visi tie labdari, kuri ziedojuši līdzekļus, lai bērni

turpinājums Kristīgā bērnu nometne Zviedrijā

un audzinātāji no Latvijas varētu atpūsties Zviedrijā. Lai labdarus un arī Ēlandes pašvaldības pārstāvjus uzņemtu atvērto durvju dienā, sakārtojām apkārtni - ravējām, plāvām zālienu, gatavojām dāvanīgas un iestudējām nelielu teatrālu uzvedumu ar Bībeles sižetu.

Atvērto durvju diena iesākās ar svinīgu gājienu, kuru vadīja prāveste Ieva Graufelde. Sandbijas baznīcā notika Dievkalpojums - gan zviedru, gan latviešu valodā. Vairums atnākušie ir zviedri un arī vietējās pašvaldības pārstāvji, kuri sveica latviešu nometnes dalībniekus. Sandbijas pašvaldības pārstāvis uzrunāja Latvijas nometnes dalībniekus un izteica vēlēšanos - lai Zviedrijai un Latvijai veidotos ciešākas un draudzīgākas attiecības!

Bērni baznīcā kopīgi skandēja „Mūsu tēvs” lūgšanu ar kustībām... - to bijām iemācījušies.

Atvērto durvju dienā piedalījās aptuveni 70 viesi, - gan zviedri, gan Zviedrijas latvieši. Visi ar interesi vēroja bērnu sagatavoto priekšnesumu - skeču no Bībeles par Dāvidu un Goliātu. Šķita, ka visi tiešām ir emocionāli pārnēmti ar šo teatrālo uzvedumu, jo tas sasaucas ar šobrīd Ukrainā notiekošo, arī ar latviešu piedzīvoto 2. pasaules kara laikā, kad vairums latvieši, glābdamies no "Goliāta" varas, bēga uz Zviedriju, lai tur veidotu jaunas dzīves.

Pabijām vairākās plānotās ekskursijās - Lundegård aktīvās atpūtas centrā, peldbaseinā; Ottenby - pilsētā Ēlandē, kuras dienvidu daļā atrodas bāka. Ottenbijas jūras krasts nosēts īpatnējiem, pavisam ogļu melniem akmeņiem. Akmeņus lasījām, lai vēlāk radošajās darbnīcās ar akrila krāsām apgleznotu tos. Pabijām arī Kalmāras pilī. Tā 11. gs tika uzcelta kā cietoksnis pret Dāniju. Šajā pilī mums tika piedāvātas visdažādākās izklaides – bruņinieku cīņas, šaha spēle, pelu medības tumsā, dārgumu lādes atvēršanas mēģinājumi, rāpšanās pa sienu...pārgērbšanās par princesēm...

Paviesojāmies arī Ēlandes veco ļaužu pansionātā, lai tur dzīvojošos iemītniekus iepriecinātu ar dziesmām latviešu valodā, kā arī uzvedumu par Dāvidu un Goliātu. Bija patīkami vērot prieku veco ļaužu sejās, saņemot bērnu gatavotās dāvanīgas (filca un pārjotos eņģeļšus).

Melnie akmeņi apgleznoti un tiek izstādīti „atvērto durvju” dienā. Vairāki viesi, kuriem Latvija ir sirdī dārga, vēlējās kā suvenīru paņemt bērnu apgleznotos akmeņus ar sarkanbaltsarkanā karoga krāsām.

Jau pagājušas 3 nometnes nedēļas, ir jūtamas ilgas pēc mājām un tomēr arī skumjas, ka jāpamet šī brīnišķīgā vieta!

Šī gada Sandbijas nometne latviešu bērniem noslēgusies. Ir nolaisti augstu paceltie karogi, izdziedāta himna, izspēlētas rotaļas un skaitītas lūgšanas, dziedētas noberztās kājas un rokas!

Nometnes dalībnieki – Aizputes, Cīravas un Kuldīgas novada bērni un pieaugušie, sirsnībā un pateicībā saka „paldies” par lielisko iespēju, ko tiem sagādāja draugi no Zviedrijas un aicina ikvienu censties dzīvot ar Sandbijas mācītājmājas "Zelta bausli" - „**Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darāt arī jūs viņiem**” (**Mateja 7:12**)

Mīļš paldies par šo iespēju iepriecināt bērnus: mācītājam Varim Biteniekam ar sievu Noru; prāvestei Ievai Graufeldei; "Lettiska Hjälpsamling" priekšsēdei Maria Wiell; Aizputes novada domei par atbalstu transporta nodrošināšanai; šoferītim Harijam Krinkelim; pavārēm Lailai un Anitai; audzinātājām Ilzei un Vinetai ar ģimeni; labdariem – ziedotājiem, kurus nespējam nosaukt vārdos.

Nometnes vadītāja Dace Pole

Ēlandes mazo bērnu nometne

ĒMBN notika no 2014.g. 13. jūlija līdz 20. jūlijam ierastajā vietā Sandbijas mācītāju muižā, Ēlandes salā, Zviedrijā.

Tajā piedalījās bērni un viņu vecāki no Zviedrijas, Vācijas un Latvijas. Mēs bijām 27 nometņu dalībnieki, dažādos vecumos: 15 bērnu un 12 vecāki. Mēs šeit pavadījām jauku un saulainu nedēļu.

Mēs nometni atklājām svētdienas pēcpusdienā ar Latvijas karoga pacelšanu un dziesmu "Daugav' abas malas". Nometni atklāja vadītājas Katrīna Johansone un Liene Leimane Bartlett.

Nometnes dienas mums ritēja pēc noteikta plāna. Nometnes dalībniekiem, gan jauniem, gan veciem tika sadalīti pienākumi. Dienas pirmā nodarbība sākās ar iepazīšanās spēli, kuru vadīja Liene no Zviedrijas, un pirkstiņu spēlēm, kuru vadīja Liene no Vācijas. Pēc tam bija pabrokastis, kuras uzklāja lielākie bērni Normunds, Alise, un Artiga. Pirms pusdienām notika rotaļu stunda ar dziedāšanu. Par garšīgām pusdienām rūpējās Andrejs Leimanis, kuras noslēdzās ar 15 minūšu dziedāšanu, ģitaras pavadījumā. Pēc atpūtas stundas sākās aktivitātes pie dabas. Bijām pārgājienā, kurā vērojām dabu, iepazīnāmies ar apkārtnes kokiem, lapām, ziediem, lauku puķēm un zālēm, vācām akmeņus, kurus pēc tam apgleznojām. Veidojām lapu nospiedumus; apzīmējām krekļus, mīcījām mālus, notika zīmēšanas nodarbības, veidojām krāšņus taureņus. Pēc launaga sākās sporta aktivitātes. Sporta aktivitātēs bija stafetes un futbols. Brīvajā laikā, mēs braucām ar riteņiem, lēcām batutā, peldējāmies baseinā, vai spēlējāmies ar rotaļlietām. Ik vakaru izvērtējām dienas gaitu un pārrunājām piedzīvoto.

Katru dienu bija paredzēts kas īpašs. Tautu dejas mācīja Uģis un Iveta, kuri speciāli atbrauca no Stokholmas. Šķērslu gājienu sagatavoja vecākie bērni. Pēc pārvarētiem šķērsliem, nonācām mežā, kur cepām maizīti un desiņas uz ogle. Ļoti populāra nodarbība bija ražot pašam savas brošas. Kino vakarā bērni skatījās filmu latviešu valodā un ēda popkornus. Piektdienas otro pusdienu pavadījām pie akmeņainās jūras. Sestdien bijām pie zemnieka, kurš iepazīstināja ar govīm. Vēl bijām arī Sandbijas baznīcā, kur mācītājas levas Graufeldes aicināti, pārdomas klusā noskaņā, katrs aizdedzinājām svečīti. Svētdien nometne noslēdzās ar karoga nolaišanu un kopīgo dziesmu "Daugav' abas malas".

Šī jaukā, draudzīgā un labestības pilnā nometne mums deva iespēju bērniem pilnveidot latviešu valodas zināšanas, iegūt daudz jaunu draugu, baudīt atpūtu īstā lauku noskaņā.

Mēs gribam pateikt lielu paldies nometnes vadītājām Lienei un Katrīnei, pavāram Andrejam, kurš lutināja mūs ar ļoti garšīgiem ēdieniem, un visiem čakliem izpalīgiem un dežurantiem, par veiksmīgi pavadītajām dienām! Vēlamies pateikties Latvijas vēstniecībai Zviedrijā, Stokholmas ev. lut. latviešu draudzei, Zviedrijas Latviešu apvienībai, un mācītājai levai Graufeldei par labvēlību un sniegto atbalstu.

Nometnes dalībnieku vārdā, Gundega Čamane

Teoloģijas fakultātes studentu seminārs Sandbijā

No 14.-25. augusta septiņi teoloģijas fakultātes studenti piedalījās kopā ar savu profesori Laimu Geikinu, praktiskā teoloģijas seminārā ar mērķi gūt dziļāku ieskatu mācītāja darbā, pārrunāt svarīgus kalpošanas jautājumus, rakstīt svētrunas, un novadīt svētdarbības. Vietējās draudzes piedāvāja iespēju piedalīties dievkalpojumos, Kalmāras slimnīcas un Pilsētas Misijas garīgie darbinieki sagatavoja pilnvērtīgus apmeklējumus savās darba vietās.

Fotografijā redzami pēc brīvdabas dievkalpojumu Ferjestādenas ostā. I.Graufelde, J. Putnis, L.Geikina, O. Šmolaks, S. Šmolaka, K. Gailīte, G. Reboks, I. Ranka, fotografē V. Slāvs.

Apsveicam jubilārus

100. gadnieki,

Sergejs Ozoliņš
10. aprīlī

un

Donats Girdo
9. maijā

**60. g. jubileja draudzes padomes
locekļiem Intai Meierei 24. jūlijā**

**Ansambļa vadītājam Kristeram
Wikmark 60. g. jubileja 20. jūnijā**

Kristības

Mūsu meita Kate Ērika Alberta kristīta Latvijas evaņģēliski luteriskā baznīcā 2014.g. 18. maijā. Mācītājs Jānis Tālums, pie ērģelēm Gundega Dūda-Dzene, krustmātes Evija Vaivode un Sintija Stankus.

Lielvircavas baznīca ir vecākā mūra baznīca Jelgavas rajonā, celta 1595. gadā, stipri postīta 2. pasaules kara laikā. Mēs izvēlējamies Lielvircavas baznīcu tāpēc, ka tā ir Zandas dzimtas baznīca, un ka Gundega tur ir draudzes ērģelniece. Vircavas draudze reģistrēta 1993. gadā.

Pēteris Alberts

No kreisās puses: Evija Vaivode, Jānis Tālums, Kate Ērika Alberta, Sintija Stankus un Zanda Alksne Alberta.

Šovasaru 12. jūlijā, piedzima mans sestais mazbērns, Zenta Lilija Graufelde. Pēc vasaras nometnēm savā apmeklējuma laikā, 7. septembrī nokristīju Zentiņu Filadelfijas Sv. Jāņa draudzes baznīcā kur viena vitrāžas rūts ir veltīta manam tēvam Augustam Greizim.

Dēls ar savu ģimeni ir arī mūsu Stokholmas draudzes loceklis.

Mācītāja Ieva Graufelde un Zenta Lilija Graufelde

Kasieres informācija

Kopš 2012.g. SST „Nämnden för Statligt Stöd till Trossamfund” ir ievēduši stringrāku kontroli par draudžu locekļu sarakstiem. Tādēļ pēdējos gadus atkārtoti esam lūguši draudzes atbalstītājiem **izpildīt reģistrācijas anketu**, un samaksāt draudzes nodevu 150.- par personu (bērniem un jauniešiem līdz 18 gada vecuma nav jāmaksā). Reģistrēšanās nozīmē, ka vēlaties palīdzēt nodrošināt, ka draudze spēs gādāt par dievkalpojumiem, kristībām, iesvētībām, laulībām, bērēm un diakonijas darbu.

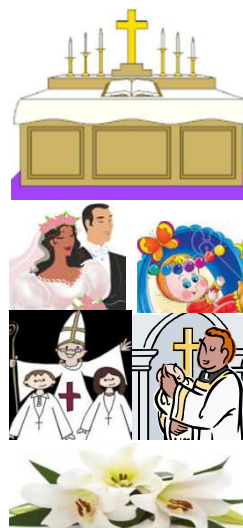
Tagad pievienoju šo anketi tiem, kuri vēl nav reģistrējušies.

Daži ir **piemirsuši samaksāt š.g. (2014) draudzes nodevu** un Jums **pievienoju iemaksas zīmi** ar lūgumu iemaksāt 150 kronas draudzes pasta tekošā rēķina kontā 35 17 73-7.

Ceram uz jūsu turpmāko draudzes darbības atbalstu, līdzdalību un dievkalpojumu apmeklēšanu. Jūsu aktīvā līdzdalība rod draudzes valdei un padomei papildus prieku darboties un censties vēl vairāk!

Priecāšos arī par katru rakstu, ziņojumu *Draudzes ziņās* – piemēram ziņas par laulībām, piedzimušajiem bērniņiem, kristībām, jubilejām u.c. Saprotais arī atvadu un piemiņu vārdus.

Jūsu kasiere Kristīne

Draudzes mācītāja:

Prāv. Ieva Graufelde

Malmvägen 16 B, 4 tr.

191 60 Sollentuna

Tālr.: 08-508 940 45 vai 0737730051

ieva.graufelde@svenskakyrkan.se

Draudzes priekšsēde:

Zane Zaļkalne

Larsbergs Parkväg 3

181 39 Lidingö

Tālr.: 070-632 20 06

zane.zalkalns@tele2.se

Draudzes kasiere un

“Draudzes ziņas” sastādītāja:

Kristīne Bergholca

Sickla Kanalgrata 81

120 68 Stockholm

Tālr.: 0708 69 69 02

kristine@abc.se

Kapa jautājumi kārtojami pie:

Zaigas Zaļkalnes

Skidvägen 5

129 49 Hägersten

Tālr.: 073-632 55 81

zaiga.zalkalns@tele2.se

Mājas lapa:

www.draudzes.se

Draudzes pasta tekošā rēķina

konta numurs:

35 17 73 – 7

Lettiska Församlingen i Stockholm

2014.g. 16. februārī Stokholmas draudzes pilnsapulcē draudzes Padomē ievēlēja

Jāni Bergholcu, Kristīni Bergholcu, Inesi Gredzenu, Intu Heimdal, Erling Johanson, Andreju Leimani, Ingridu Leimani, Intu Meieru, Edi Svarāni, Viju Valteri, Lilitu Zaļkalni, Zaigu Zaļkalni, Zani Zaļkalni un Ilzi Zvejnieci.

Valdē

Zane Zaļkalne	Priekšsēde
Lilita Zaļkalne	Sekretāre
Kristīne Bergholca	Kasiere un atbildīgā par draudzes apkārtrakstu
Erlings Johansons	Loceklis speciāliem uzdevumiem sakarā ar kapu skulptūrām
Ingrīda Leimane	Saimniece
Zaiga Zaļkalne	Kapu administrācija un jautājumi
Ieva Graufelde	Prāveste ex officio

Revīzijas komisijā

Ede Svarānde	Priekšsēde
Andrejs Leimanis	

